

The Frightened Kitten

Holly Webb

Text copyright © 2012 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2012 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Biscuit, o pisicuță speriată

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Aloma Ciomâzgă-Mărgărit

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Irina Ilie
Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Biscuit, o pisicuță speriată / trad. Aloma
Ciomâzgă-Mărgărit – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3045-2

I. Ciomâzgă-Mărgărit, Aloma

82-93-34=135.1
778.534.6

Holly Webb

BISCUIT, O PISICUȚĂ SPERIATĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Aloma Ciomâzgă-Mărgărit

Pentru Lara

Capitolul întâi

– S-o împachetezi cu grijă, te rog, îi spuse Kate lui Maddy, înghesuind în poala prietenei ei folia cu bule de aer pentru ambalat.

Maddy dădu din cap aprobator și netezi folia în care urma să înfășoare rama foto.

– Ben arată superb în fotografia asta, spuse ea cu un tremur în glas.

– Ca întotdeauna, încuviință Kate. Dar asta îmi place cel mai mult.

Maddy coborî privirea – era și ea în fotografia aceea. Fusese făcută vara trecută; ea și Kate stăteau pe o pătură de picnic, și, între ele, se afla uriașul motan negru al lui Kate, Ben. Când stăteau așezate, motanul era aproape cât ele de înalt.

Ben își atinse creștetul de brațul ei, luând-o prin surprindere și făcând-o să râdă. Motanul se așază confortabil în poala fetiței, ca să vadă mai bine ce făcea. Dormise până atunci la picioarele patului lui Kate, dar între timp începuseră să se petreacă lucruri interesante. Iar Ben era cea mai curioasă pisică din lume.

– Crezi că o să-l afecteze mutarea? întrebă Maddy, în timp ce Kate își

punea într-o cutie cărțile și bibelourile bine împachetate.

– Nu știu, răspuse Kate ridicând din umeri. Casa cea nouă are o grădină mare, dar lui îi place foarte mult aici. Ca și mie, adăugă fata cu un oftat. Tot sper că tata o să vină acasă și o să ne spună că a fost o neînțelegere

și că nu trebuie, de fapt, să lucreze în Yorkshire. Plecarea e însă mâine. Cred că e cam târziu pentru o astfel de răsturnare a situației, suspină ea, așezându-se pe pat lângă Maddy și Ben.

Maddy îi cuprinse umerii cu brațul, iar Ben sări în poala lui Kate și se ridică pe picioarele din spate, încolăcindu-și labele din față în jurul gâtului ei. Era trucul pe care-l arăta la petreceri. Kate le spunea mereu oamenilor că are un motan care știe să dea îmbrățișări, chiar dacă nu făcea asta cu oricine. Cel mai des o îmbrățișa pe Kate, dar o făcea uneori și cu Maddy, mai ales după ce îi dădea ceva bun de mâncare. Îl îmbrățișase o dată și pe tatăl lui Maddy, când venise să-și ia fetița acasă și rămasese mai întâi la un ceai. Omul se

arătasese surprins, iar Maddy observase că, din ziua aceea, ori de câte ori venea la Kate, tatăl ei obișnuia să se uite după Ben. De parcă ar fi vrut ca Ben să repete figura.

Maddy încerca de o veșnicie să-și convingă părinții să-i ia o pisică. Era sigură că în ziua aceea Ben îi câștigase simpatia tatălui ei. Nu-i mai rămânea decât s-o înduplece pe mama...

Kate oftă din nou.

– Maddy, ce mă fac dacă n-o să-i placă noua casă? Ar putea chiar să încerce să găsească drumul înapoi până aici. Ai citit și tu în ziar despre pisici care fac asta.

– Cred că Yorkshire e cam departe pentru asta, spuse Maddy, încercând fără succes s-o liniștească pe Kate.

Nu voia să se gândească la distanța care avea s-o despartă de prietena ei. În plus, Kate urma să meargă la o școală nouă. Maddy nu-și putea imagina cum ar fi fost să fie ea cea nevoită să treacă prin asta.

– Sper că nu vor fi prea multe pisici pe lângă noua noastră casă, continuă Kate încruntându-se. Aici, Ben e stăpânul absolut și nicio altă pisică nu îndrăznește să pună laba în curtea noastră. Însă grădina cea nouă ar putea fi teritoriul unei alte pisici.

Maddy se uită la Ben cum se tolănea în poala lui Kate. Căscă și își întinse labele leneș, apoi o fixă cu ochii lui mari verzi. Nu părea deloc neliniștit.

– Chiar dacă e teritoriul altei pisici, lucrurile nu vor rămâne așa prea mult,

răspunse Maddy mângâindu-l drăgăstos pe Ben.

– Probabil că nu, încuviință Kate râzând. Nu se încaieră el prea des, dar, când o face, nu-i stă nimeni în cale.

Kate făcu o pauză, apoi oftă din nou.

– Trebuie să continui cu împachetatul. Mama zice că ar fi trebuit să termin ieri, spuse ea și îl împinse blând pe Ben, care se furișă imediat printre cutii.

Maddy se întoarse la rama foto. Avea să-i ducă dorul lui Kate. Știa că și Kate o să-i simtă lipsa, dar lui Maddy i se părea că prietena ei semăna destul de mult cu Ben. Era puternică, veselă și sigură pe ea. Avea să-și facă o gașcă nouă de prieteni în doi timpi și trei mișcări – și lor avea să le arate de-acum înainte motanul ei care știa să dea îmbrățișări.

– Maddy, dă-mi scotch-ul, te rog, să închid cutia asta!

Fetița îi întinse rola, apoi înfășură o altă ramă foto.

– Unde a dispărut Ben? întrebă ea după câteva minute.

– Nu e sub pat? se miră Kate, uitându-se dedesubt.

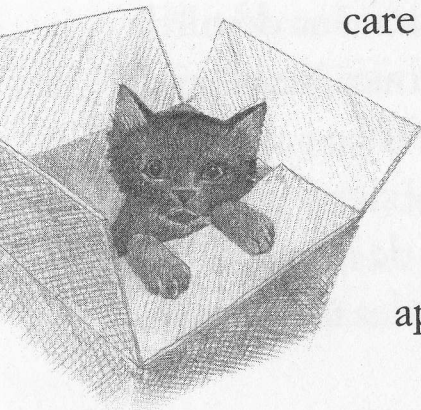
Ben nu era acolo. Dar imediat după aceea se auzi un tropăit surd și un mieunat înfundat.

– E în cutie! chicoti Maddy.

Kate se uită la cutia de carton pe care tocmai o sigilase.

– Nu se poate... bâigui ea.

Smulse banda adezivă și dinăuntru apărură îndată un cap

negru și doi ochi verzi strălucitori. Ben se năpusti afară, mieunând nemulțumit.

– Ce căutai acolo? se amuză Kate. Curiosule!

Maddy râse și ea. Și, în timp ce râdea, își spuse în gând: „O să-mi fie atât de dor de ei...”

Kate și mama ei o conduseră pe Maddy acasă – era un drum de cinci minute, iar afară era soare și cald. Vremea perfectă pentru sărbătorile de Paște. Dacă n-ar fi trebuit să plece a doua zi, Kate și Maddy ar fi stat mult în parc sau poate ar fi plecat într-o excursie de o zi.

– Motanii vecinilor tăi sunt aproape cât Ben de mari, comentă mama lui

Kate când trecură pe lângă grădina lui Maddy.

– Of, iar s-au urcat pe narcisele mamei, se văită Maddy și intră grăbită în curte, să le gonească pe cele două pisici roșcate din ghiveciul de ceramică în care mama ei plantase o mulțime de bulbi.

Nu se știe de ce, lui Tiger și lui Tom le plăcea foarte mult să stea în ghiveciul ăla, așa că bieteles narcise erau destul de șifonate.

– V-am auzit venind, fetelor, le întâmpină mama lui Maddy deschizând ușa de la intrare. Ah, nu! Iar au venit motanii ăia?

Tiger scuipă nervos și mieună când Maddy încercă să-l dea jos dintre narcise.

Era foarte diferit de Ben, care avea o fire atât de prietenoasă. În cele din urmă, Tiger sări din ghiveci și plecă împreună cu Tom, uitându-se înapoi spre Maddy.

Mamele celor două fete stătură puțin de vorbă, în timp ce Kate o îmbrățișă pe Maddy de rămas-bun.

– Promite-mi că o să mă suni în fiecare zi! Și că o să-mi povestești tot ce se întâmplă la școală, da?

Maddy încuviință dând din cap.

– Și o să vii la mine în vacanță, nu?

– Trebuie să mergem, se auzi vocea mamei lui Kate. Măine ne așteaptă o zi lungă și mai avem multe de împachetat.

Și asta a fost. Kate și mama ei făcură cale îtoarsă pe alee, fluturându-și mâinile în semn de rămas-bun, iar Maddy rămase singură.